

(AO TAM) in Jernej Vukotič (ŠDLP Mlačca Mojstrana), pri ženskah pa Valerija Jesenovec, Polona Juričinec (Akademski AO) in Jasna Pečjak. Več o tekmovanjih je mogoče prebrati na spletnih straneh <http://www.ad-pecjak.si/ice/tekme.htm> in <http://www.ice-climbing.net>.

Izvedbo SPLP so omogočili: Planinsko društvo Domžale, Mobitel d. d., Mizarstvo Štular, Promontana, Dumo, Trekking šport-Petzl-Charlet Moser, K & K Žiri-Grivel, Atelje G & M, TOM – Tapetništvo TR, d. o. o., Zlatarstvo Pavlovski Doni, AKEM, d. o. o., Metropool biljardnica Kranj, Sokol group, DZS, Slovenska knjiga,

d. o. o., Rodeo team-Ožala Bolle, Sidarta vodniki, Vertikala, d. o. o., Zuba – Matjaž Zaluberšek, s. p., Avtoservis Reflex, Tab, d. d., M..P.I. Mežica, Mizarski servis Marka Anželaka, s. p., Climbersonly Uroš Perko, Ideja Kogelnik Aleš, s. p., Šumah avto – Šumah Miroslav, s. p., Prislana ključavničarstvo, Gradbeništvo Stane, Bhs Avtomehnika Ovcjak, Gradbeništvo Kuštomaj, Trgovina Mojca šport, Midra, d. o. o., Prodajalna David, Preša pub, Peca commerce, El-Kk, d.o.o., Petrol Žerjav, Pekarna Rednak, Okrepčevalnica M, Kmečki turizem Kajžer, Gostilna Krebs, Gostišče Krivograd, Enduro, Infosys, Intertehna. Posebna zahvala postaji GRS Prevalje!

M. P.

Umrli je Heinrich Harrer

7. januarja je v 93. letu starosti na domačem Koroškem umrl Heinrich Harrer, zadnji živi član štiričlanske naveze, ki je leta 1938 prva preplezala zloglasno severno steno Eigerja. Naključje je hotelo, da je za vedno odšel skoraj natanko leto dni po smrti Anderla Heckmairja (ta je umrl 1. 2. 2005), vodilnega v zmagoviti navezi; Harrer je večino vzpona plezal zadnji. O zgodovini vzponov, pa tudi o svojem lastnem vzponu v Eigerju je napisal knjigo *Beli pajek*, ki je bila l. 1984 prevedena tudi v slovenščino. Delo prav v ničemer ne zaostaja za bolj znanim Heckmairjevim, morda ga v nekaterih pogledih celo prekaša.

Harrer je bil že od mladih let navdušen športnik; najprej se je izkazal kot odlični smučar, pozneje pa se je začel ukvarjati predvsem z alpinizmom. Plezal je v raznih predelih Alp, odprl je tudi nekaj prvenstvenih smeri, v katerih še danes precej plezajo, npr. v severozahodni steni Zahodne Cine (V) in južni steni Punte Grohmann v Sassolungu (V).

Harrer je svojo življenjsko katarzo doživel ob izbruhu 2. svetovne vojne leta 1939. Takrat se je kot član odprave na Nanga Parbat znašel v Pakistanu in Angleži so ga kot »sovražnega« državljana internirali. Večkrat je skušal pobegniti iz ujetniškega taborišča in končno mu je skupaj s Petrom Aufschnaiterjem tudi uspelo. V 627 dneh sta prehodila 2000 km in se znašla v Lhasi, prestolnici takrat še svobodnega Tibeta. Harrer se je kmalu zblížal z mladim dalajlamo, verskim in posvetnim voditeljem te skrivnostne dežele, in postal njegov življenjski mentor. Ob spoznanju miroljubne in spravljive lamaistične filozofije se je tudi povsem spremenil. Zagrizeni nacist, poln fobij in fanatizma, je spoznal popolnoma nasproten življenjski vzorec in ga sprejel za svojega. Do svojih zadnjih dni je ohranil iskreno prijateljstvo z dalajlamo in se z njim redno srečeval. Svoje bivanje v Tibetu je mojstrsko opisal v knjigi *Sedem let v Tibetu*.

Pozneje je Harrer postal svetovni popotnik, obiskoval je neznane dežele (Aljasko, Borneo, Novo Gvinejo, Kongo, Himalajo), o njih veliko pisal in tudi posnel številne dokumentarne filme.

Z njim odhaja eden zadnjih predstavnikov t. i. »herojskega alpinizma«, ki je razvojno dosegel vrh v tridesetih letih prejšnjega stoletja. Novodobne generacije alpinistov včasih malo zviška gledajo na to slavno obdobje zgodovine svetovnega alpinizma. Vendar to po mojem mnenju izvira zgolj iz slabe obveščenosti. Zato bi bil čas, da se nekatera Harrerjeva dela (spet) prevedejo v slovenščino.

✉ Andrej Mašera 📷 Tone Wraber

